

Svědectví uzdraveného narkomana Rafaela

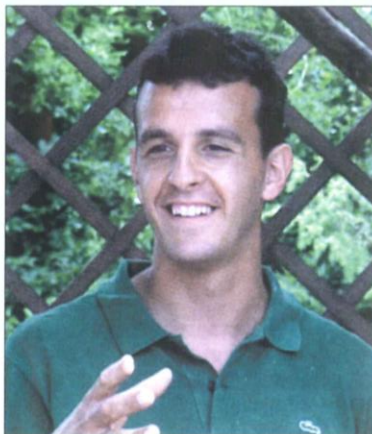
Téměř všichni poutníci v Medžugorji navštěvují komunitu sestry Elviry pro léčení drogové závislosti. Někteří jsou zpočátku v rozpacích, proč by tam měli chodit, mají dojem, že jich se to netýká, ale po návštěvě zcela změnil názor. Pochopí, že každý člověk má větší nebo menší závislosti, a z otevřených a upřímných svědectví uzdravených lidí získá představu a nadšení do skutečné změny života, jak nás k tomu vybízí Panna Maria v Medžugorji.

Je mi třiatdvacet let. Jsem dva a půl roku v komunitě. Jsem Ital. Budu vám vyprávět o mém životě. Drogy jsem bral šest let. Moje problémy začaly před užíváním drog, špatným životem. Vyrůstal jsem v rodině vážených pracovníků lidí. Ale ne v rodině křesťanské. Stále se myslelo na peníze a na práci... Tedy mysleli stále na peníze, na zisk, a tak vypustili ze života pravé hodnoty: rozhovor, přátelství, být spolu, žít spolu, ty skutečné rodinné hodnoty nebyly. Sledovali jsme více televizi než sebe navzájem. Rodiče mi vždycky dopřáli, co jsem chtěl. Nevěděl jsem ani, co to znamená sám si na něco vydělat, o něco se přičinit, o něco se snažit. Myslel jsem, že radost a štěstí závisí na tom, co mám. Myslel jsem, že vše to, co mne učiní šťastným, je kolem mne.

V takových třinácti, čtrnácti letech, jsem začal hledat venku, co jsem nenašel doma. Začal jsem pít se svými kamarády, staršími kamarády, chodili jsme na diskotéku, dělal jsem všechno, co se mi líbilo. Všechny potíže, které může mít třináctiletý, čtrnáctiletý chlapec, jsem v sobě nosil a skrýval jsem je. I sex jsem začal prožívat špatným způsobem. Takový život způsobil, že jsem si v patnácti letech začal přičat. A jak jsem začal brát drogu, začal jsem šířit zlo kolem sebe.

Stále méně jsem uvažoval o sobě a přestal jsem mít cit, ztratil jsem srdce. Před sebou jsem viděl jen heroin a myslel jsem jen na to, jak ho získat. Moje rodina brzo zjistila, že jsem začal brát drogy, ale skrývali to, aby nepokazili dojem dobré rodiny. Často mi dávali peníze, abych si mohl koupit drogu. Mysleli, že tak zabrání tomu, abych kradl nebo prodával drogy. Pracoval jsem, matka mi dávala peníze a ještě jsem i kradl. Ztratil jsem strach někomu něco ukrást.

Mnohokrát jsem se snažil s tím přestat, ale dařilo se to vždycky tak na deset dní a pak jsem zase začal brát. Poslední rok před vstupem do komunity jsem úplně ztratil smysl pro život, už mě nezajímalo nic jiného, než abych měl drogu. Jeden den moji rodiče našli odvahu říct všem, že jsem narkoman, a vyhodit mne z domu. Pak to bylo velmi těžké, už se o mne nikdo

Rafael při svém svědectví

nezajímal, zůstal jsem sám. Měl jsem 55 kilo a víc než tělesně jsem byl mrtvý v duši. Kvůli tomu všemu, kvůli tomu zklamání, jsem vstoupil do komunity. Jen proto, protože já jsem nikdy nepomyslel na to, že bych potřeboval změnit život.

A dnes, po dvou a půl roce zde, jsem šťasten, že žiju v této veliké rodině. Je to komunita, která mi neposkytuje žádné terapie, žádné léky a doporučuje mi pouze křesťanský život. S pomocí ostatních chlapců se učím žít pravé hodnoty života. Slyšeli jste již o řadě věcí, které

nám tady zpočátku chybí. Já to vidím skutečně jako veliký dar, že jsme se vzdali těch věcí, abychom našli pravé přátelství mezi sebou. Poprvé v životě jsem pocítil, že ti chlapci mi přejí dobro a já jim také přeji dobro.

A co se týče té práce, co tady děláme, v té není nic ambiciózního, neděláme ji pro peníze. Konáme ji prostě proto, abychom něco vytvořili, zbudovali, abychom vybudovali sebe a svoji důstojnost. A dnes tady v komunitě žiji jako ve svém domě. Se všemi potížemi, které mám. Mnohokrát se s nimi cítím jako dřív. Ale přesto nechci nechat toho, co žiji dnes. Protože vím, že je to příliš veliké. To, co jsem vždycky hledal, jsem našel tady. Našel jsem tu dobro. Děkuji vám.

Dotaz: Setkal jste se v dětství s náboženstvím?

Moji rodiče si i přáli, abych chodil do kostela a na náboženství, ale já nechtěl a oni sami nechodili. Přijal jsem křest, svaté přijímání a biřmování. Modlitba a křesťanství samo mne prostě nezajímalo. Pro mne bylo nejhorší zde v komunitě, když jsem přišel sem do kaple. A nyní je to pro nás to nejdůležitější. Když jsem byl dříve venku, tak jsem se také několi-krát modlil a to bylo tehdy, když jsem neměl na drogu.

Vstup do chlapecké komunity Cenacolo v Medžugorji